

Dilluns Sant

Text de l'Evangelí (Jn 12,1-11): Sis dies abans de la Pasqua, Jesús va anar a Betània, on vivia Llàtzer, aquell que Jesús havia ressuscitat d'entre els morts. Allà li oferiren un sopar. Marta servia, i un dels qui seien a taula amb ell era Llàtzer.

Llavors Maria va prendre una lliura de perfum de nard autèntic i molt costós, unguí els peus de Jesús i els hi va eixugar amb els cabells. Tota la casa s'omplí de la fragància d'aquell perfum. Un dels seus deixebles, Judes Iscariot, el qui aviat el trairia, digué: «Per què no venien aquest perfum per tres-cents denaris i donaven els diners als pobres?». Això ho va dir no perquè s'interessés pels pobres, sinó perquè era un lladre i, com que tenia la bossa dels diners, robava el que hi tiraven. Jesús digué: «Deixa-la! Ella ha guardat aquest perfum per al temps de la meva sepultura. De pobres, en teniu sempre amb vosaltres, però a mi, no sempre em tindreu».

Una gran multitud de jueus van saber que Jesús era allà i van anar-hi, no solament per Ell, sinó també per veure Llàtzer, que Jesús havia ressuscitat d'entre els morts. Llavors els grans sacerdots van decidir de matar també Llàtzer, perquè per causa d'ell molts jueus venien i creien en Jesús.

«Ungí els peus de Jesús i els hi va eixugar amb els cabells»

Mn. Jordi POU i Sabater
(Sant Jordi Desvalls, Girona, Espanya)

Avui, a l'Evangelí, se'ns resumeixen dues actituds sobre Déu, Jesucrist i la vida

mateixa. Davant la unció que fa Maria al seu Senyor, Judes protesta: «Un dels seus deixebles, Judes Iscariot, el qui aviat el trairia, digué: ‘Per què no venien aquest perfum per tres-cents denaris i donaven els diners als pobres?’» (Jn 12,4-5). El que diu no és cap bestiesa, lligava amb la doctrina de Jesús. Però és molt fàcil protestar davant del que fan els altres, encara que no es tinguin segones intencions com en el cas de Judes.

Qualsevol protesta ha de ser un acte de responsabilitat: amb la protesta ens hem de plantejar com ho fariem nosaltres, què estem disposats a fer nosaltres. Si no, la protesta pot ser només —com en aquest cas— la queixa dels que ho fan malament davant els que miren de fer-ho tant bé com poden.

Maria ungeix els peus de Jesús i els eixuga amb els seus cabells, perquè creu que és el que ha de fer. És una acció tintada d'esplèndida magnanimitat: «Va prendre una lliura de perfum de nard autèntic i molt costós» (Jn 12,3). És un acte d'amor i, com tot acte d'amor, difícil d'entendre per aquells que no el comparteixen. Crec que, a partir d'aquell moment, Maria entengué el que segles més tard escriuria sant Agustí: «Potser en aquesta terra els peus del Senyor encara estan necessitats. Doncs, ¿de qui, fora dels seus membres, va dir: ‘Tot allò que feu a un d'aquests petits... m'ho feu a mi? Vosaltres gasteu allò que us sobra, però heu fet allò que és d'agrair als meus peus’».

La protesta de Judes no té cap utilitat, només el porta a la traïció. L'acció de Maria la porta a estimar més el seu Senyor i, com a conseqüència, a estimar més els “peus” de Crist que hi ha en aquest món.